

София Бенуа

МЕРИЛИН МОНРО

ЛЕГЕНДИ И ТАЙНИ

„Не четете само историята, четете биографии, защото те са това, което е животът, но без теорията“.

Бенджамин Дизраели,
писател

Мерилин Монро Легенди и тайни

Автор *София Бенуа*
Превод *Петя Талева*

Издателство „Паритет“, София
224 стр.

Една от най-впечатляващите и известни жени на света, с нежна и ранима душа, потънала в самота.

Мерилин Монро – секс-символът с магична привлекателност, която и днес буди всеобщо възхищение, еталонът за холивудска красота, актрисата със скрит интелект и безспорен талант. Модел и статистка, която с един замах достига до блясъка на главните роли и голямата слава. Мечтата ѝ за семейство я въвлича в бурни романи с известни и влиятелни мъже, повечето от тях – ревниви и обсебвачи. Режисьорите, макар да се вбесяват от непредсказуемия ѝ характер, не могат без нея и приказната ѝ външност. Тази книга е за блясъка в живота на незабравимата звезда, за възходите и паденията и за загадъчната ѝ ранна смърт.

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена, в каквато и да е форма, без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-603-0

Съдържание

Родена да бъде звезда	5
Ранен брак и първи разочарования	24
Момичето от корицата	35
Любов на Калифорнийския бряг	48
Бездарната наставничка	55
Мъжете я преследват	66
Мерилин като сексуална играчка	93
Най-накрая щастлива връзка	105
Джентълмените предпочитат блондинки	115
Холивудските улици на греха	124
Как да се омъжиш за милионер	129
Една невъзможна любов	140
Кой открадна златната кокошка	146
В актьорския бордей	153
Нова любов на хоризонта	159
Двойката на века	171
Някои го предпочитат горещо	180
Нещо трябва да се случи	194
Блондинка за президента	199
Моето пътуване свършва тук	208

„Мечтата на милиони не може да принадлежи само на един.“

Мерилин Монро

Родена да бъде звезда

„Ако съм звезда, хората са тези, които ме направиха звезда!“

Добродушното момиче с обикновеното име Норма Джийн Мортенсън се превръща в блестящата звезда Мерилин Монро през 1946 година, когато подписва договор с киностудия „Туенти Сенчъри Фокс“. За откриването на тази звезда се носят най-различни легенди, като най-често се твърди, че красавицата била открита от бившия актьор Бен Лайън, станал в средата на 40-те години на миналия век „ловец на таланти“. Говори се, че Лайън рискувал да ѝ направи пробни снимки без официалното разрешение на шефа на студията Дарил Занук и още тогава разбрал, че никаква „Норма Джийн“ няма да грабне сърцата на поклонниците. Той ѝ измислил името Мерилин, в комбинация с девическата фамилия на майка ѝ Монро, която станала неин псевдоним. Така възниква символичната абревиатура ММ, Мерилин Монро, с която изгрива звездата на знаменитата актриса.

Девојката рязко се откроява сред десетки-те изрисувани момичета на екраните на големото кино със своята непосредственост и живо обаяние.

Но светът едва ли щеше да узнае за русата красавица, ако приятелка и колежка на майка ѝ на име Грейс Маки, която по-късно става официален попечител на Норма Джийн, не бе завела момиченцето, навършило само шест години, в киностудиото. Именно Грейс Маки първа каза на Мерилин, че тя непременно ще стане актриса.

„Грейс Маки обичаше Норма Джийн и ѝ се възхищаваше, – спомня си Лейла Фийлд, колежка на Грейс Маки. – Ако не беше Грейс, нямаше да има никаква Мерилин Монро. Грейс обожаваше Норма Джийн така, сякаш ѝ беше родна дъщеря. Грейс казваше, че Норма Джийн непременно ще стане кинозвезда. Такова беше нейното предчувствие. Дори убеждение“.

Самата Грейс Маки била съвсем малко над тридесет години, когато завела Норма Джийн в приказния свят на киното. „Леля“ Грейс работела като монтажистка в една кинолаборатория и отдавна мечтаела за славата на актриса.

Въпреки че малкото момиче още не осъзнавало възможностите и перспективите си,

леля Грейс била изпълнена с надежди и през целия път го окуражавала, като го карала да се усмихва широко: „Хайде, направи пак реверанс, детето ми. И не забравяй да се усмихваш, не прави резки движения. Помисли колко ще се радва бедната ти майка, ако станеш кинозвезда!“ – Така лелята напътствала момичето.

Майката на Норма, Гладис, също работела в кинокомпанията като монтажист. Както и приятелката ѝ Грейс Маки, тя мечтаела бъдещето на дъщеря ѝ да бъде свързано с киното, а богати и красиви мъже да целуват чистите ѝ, нежни ръце. Не се знае коя от двете жени първа е изразила мечтата, детето да се посвети на киното, но която и да е, тя успяла да посее в душата на малката Норма страстното желание да бъде звезда, да бъде красива, желана, бляскава, а следователно и сексуална. През онези години Америка е едва в началото на пътя на сексуалната разкрепостеност.

Гладис Бейкър, млада жена, лишена от истинско женско щастие и от най-обикновена мъжка любов, насочила цялата любов, на която била способна към дъщеря си. Но обстоятелствата се подредили така, че когато майката на Норма се разболяла, приятелката ѝ Грейс Маки поела грижите за детето и вложила ця-

лата си страст и енергия за приобщаването на момичето към киноизкуството и шоубизнеса. Всяка неделя леля Грейс водела Норма или в Бевърли Хилс, където живеят кинозвездите, или до Китайския театър, където „се събираха тълпи от фенове, за да видят как поредната знаменитост оставя отпечатък от стъпалото си, от дланта или дори от устните си върху мекия гипс“. Докато се разхождали заедно с момичето сред тези отпечатъци на чуждата слава, за да утеши безгрижната си спътничка, младата жена не пропускала да каже: „Почакай малко, скъпа. Много скоро и твоето краче ще има своя отпечатък тук завинаги“.

„Аз съм само едно малко момиче в големия свят, което се стреми да намери своята любов.“

Нито Мерилин, нито нейните биографи стигат до отговора на въпроса кой всъщност е нейният баща. Тази страница от живота на звездата е обвита в мрачна тайна. Но затова пък историята на нейното семейство по майчина линия е старателно документирана и тя

с нищо не предвещава бляскаво или поне спокойно бъдещето за Мерилин. От събраните документи следва извода, че най-вероятният път на всеки от това семейство води към едно единствено място – лудницата. Знаейки съдбата на своите роднини, Мерилин с основание се опасявала, че е обречена на психично разстройство, което един ден ще я отведе именно там.

Праядо ѝ по майчина линия Тилфорд Хоган се обесил на осемдесет и две години. Бабата на Мерилин, Дела Монро, страдала от маниакално-депресивна психоза и починала на петдесет и една години, докато била настанена в психиатрично заведение. Дядо ѝ по майчина линия страдал от пареза и слабоумие вследствие на сифилис в последен стадий, който станал причина за смъртта му. Мерилин знаела за всичко това. И докрая на живота си се страхувала, че и тя също ще полудее и ще попадне в психиатрията. Майката на Мерилин Монро – Гладис Пърл Бейкър, била красива жена, много влюблива, темпераментна и психически неуравновесена. В живота на малкото момиче така и не се появили роднини, които истински да го обичат, възпитават и образават.

Норма Джийн е родена на 1 юни 1926 година и едва няколко седмици след раждане-

то ѝ, майка ѝ я дала за отглеждане в приемно семейство. 24-годишната Гладис, нямала достатъчно средства и скоро след раждането отново тръгнала на работа в кинолабораторията. Норма Джийн била нейното трето дете. Младата жена имала син и дъщеря от първия си брак, но тяхната съдба не я тревожела – децата се отглеждали от родителите на първия ѝ съпруг. След развода тя се върнала при майка си – още по-неуравновесена от нея самата. Скоро след това Гладис заминала за Холивуд, където започнала работа и се запознала с Мартин Едуард Мортенсън, с когото се оженили. Този брак просъществувал кратко – след четири месеца Гладис избягала, тъй като животът на омъжена жена бил за нея твърде еднообразен и скучен. Десет месеца след раздялата със съпруга ѝ се родила Норма Джийн.

Първите седем години от живота си Мерилин прекарала в приемното семейство на Ида и Уейн Болендер, много религиозни и бедни хора. Те изкарвали прехраната си отглеждайки по 5–6 деца като приемни родители. Но парите, които получавали от родителите им не били тяхната единствена цел – те смятали, че тяхно задължение е да възпитават тези деца като достойни членове на обществото, да ги

научат на нравствени принципи и любов към Бога. Те не одобрявали Гладис и в техните очи тя била лоша майка, освен това се гримирала твърде крещящо и не водела достатъчно добродетелен живот. Но към Норма Джийн те се отнасяли добре, тя била почти идеалната възпитаничка – тиха, послушна, боледувала рядко и редовно посещавала неделното училище.

Тази идилия продължила до 1932 г., когато в живота на момичето се случила първата емоционална катастрофа – съсед посякъл пред очите ѝ любимото ѝ куче. Норма Джийн изпаднала в първата си депресия и скоро изплашените Болендер трябвало да повикат майка ѝ. След този случай, за добро или лошо, Гладис решила да прибере малкото момиче при себе си.

По това време Гладис успяла да получи изгодна ипотека и си купила една малка къща. Тя веднага дала тази къща под наем на едно английско семейство, като оставила за себе си и дъщеря си две стаи. Норма живяла с майка си само няколко месеца. В началото на 1934 г. Гладис Бейкър постъпила в психиатрична клиника, заради психичните се проблеми и емоционалната си нестабилност. Тежко преживяла смъртта на майка си, която също починала в лудница, и оттогава много се страхувала също

да не полудее. Но през 1933 г. понесла още два удара, при това един след друг – научила за смъртта на сина си и за самоубийството на дядо си. Настанили я в психиатрична клиника, а малката Норма Джийн останала под попечителството на Грейс Аткинсън Маки – третата ѝ „майка“ в краткия ѝ живот.

Грейс била най-добрата приятелка на Гладис Бейкър и искрено обичала малката Норма Джийн. Когато момичето останало на нейните грижи, Грейс направила всичко възможно да получи официално попечителство над детето, и с радост взела Норма Джийн при себе си. В живота на Норма Джийн отново настъпило щастливо и спокойно време. Но, уви, това не било задълго.

„Винаги се чувствах несигурна и излишна, но най-вече уплашена. Предполагам, че исках любов повече от всичко друго на света.“

С изключение на кратки паузи, Гладис ще лежи в психиатричната клиника почти през целия живот на Мерилин. Тя ще надживее дъщеря си и ще си отиде от този свят през 1984 г.

Но тук отново стигаме до въпроса кой е баща ѝ?

В свидетелството за раждането на детето за негов баща е посочен Едуард Мортенсън, който по това време все още е официален съпруг на Гладис. Мартин Едуард Мортенсън бил норвежки имигрант, хлебар, който през 1929 година (тогава Норма Джийн е на три години) загинал в мотоциклетна катастрофа. Възможно ли е този човек да е бил бащата на дъщерята на Гладис Бейкър? И да, и не.

Истината е, че нито Мерилин, нито дори Гладис, най-вероятно не са знаели кой е истинския баща на детето. Това би могъл да бъде всеки мъж, с който майка ѝ е имала връзка през 1925 г., а такива имало доста. Но най-често се посочва името на Чарлз Стенли Гифорд, шеф на Гладис в кинолабораторията, в която двамата работели. Свидетели твърдят, че когато бракът на Гладис с Мортенсън се разпаднал, именно Гифорд станал неин любовник.

Пред един репортер Мерилин Монро признала, че истинският ѝ баща бил човек, който „живее с майка ми в една къща. Той заминал, напускайки майка ми в момента, когато трябвало да се родя“.

Според една от версиите, лансирана от самата Мерилин, веднъж майка ѝ взела една снимка и посочила с пръст: „Това е баща ти“. Оттогава момичето запомнило лицето на човек с широкопола шапка, „в очите му беше стаена жива усмивка и имаше тънки мустачки като на Кларк Гейбъл“. След това в главата на Норма светва нова червена лампичка – ново свидетелство, че е наследница на семейство на самоубийци и побъркани: отначало Норма Джийн уверявала доверчивите си приятелки, че нейният баща е Кларк Гейбъл, а много покъсно, през последните месеци от живота ѝ, когато се снима заедно с Кларк Гейбъл в „Непригодните“, тя отново изважда своята детска фантазия на бял свят. Според Хилда Грийнсън, съпруга на психиатъра на кинозвездата, „поякога Мерилин си позволяваше да мисли, че Гейбъл действително е нейният баща“.

Дори под бремето на грижите за подрастващото момиче, Гладис нямала нищо против да приютява мъжете (много вероятно е някои от тях да са били нейни колеги), които я навестявали, за да си прекарат приятно времето, да побърбят и да пийнат вино. По време на тези посещения детето било изпращано да си играе на улицата или да спи.

Блондинката, превърнала се в легенда.